

GHOST. GILLETTE MAN.

A Cemetery Conversation

Ferdinando Frega

FANTOMĂ. BĂRBATUL GILLETTE.

„Sunt doar o fantomă.”

The P&G Saga · 20

În dimineața aceea mersesem pe jos până la cimitir. Era aniversarea zilei de naștere a tatei și, după un drum atât de lung pe jos, m-am oprit o clipă să mă odihnesc și am găsit o bancă pe care să mă așez, ocupată în parte de doi domni în vârstă.

I-am salutat — o veche regulă lăsată nouă de colegul meu galileean, despre străini — și mă așezam ca să-mi trag sufletul când cei doi au început să vorbească tare, o conversație deschisă care, după cum arăta, nu era menită deloc să fie secretă, cu mine stând chiar acolo.

Cel mai tânăr l-a întrebat pe cel mai în vârstă cum crede că va muri și pe cine ar vrea la înmormântarea lui. Celălalt a răspuns: „La vârsta mea, doar 96 de ani, mi-au rămas puține cereri și nu mă aștept ca toți cei care mă cunosc să fie acolo când mor, pentru că sper să mă duc eu mai întâi să-mi iau rămas-bun de la ei, oriunde ar fi.”

Iar la rândul lui, bătrânul l-a întrebat pe cel mai tânăr: „Și tu, cum vrei să mori?”

„Păi”, a zis el, „am 62 de ani, am luat aproape 26 de credite de la bănci și firme de creditare, plus o ipotecă pe o casă pe care n-o s-o văd niciodată, iar fiii ăștia de cățea s-au grăbit toți să

mă pună să semnez asigurări pentru cazul în care mor primul — și-au acoperit propriul fund. Între timp, odată ce ești mort, statul anulează toate dărilor și amenzile. Cât despre moștenire, n-am nimic de lăsat. Ce am avut, am avut grijă să dau fiecărei femei pe care am cunoscut-o în viață — dar cu regula «câte puțin».”

„Iertați-mi întrebarea și curiozitatea, dar ce era acest «câte puțin»? Bani, poate?”

„Nu, prietene. Doar dragoste — dar din cea care nu se mai întoarce, exact ca viața când te aduc pe lume.”

Amândoi au izbucnit în râs și m-am alăturat și eu. Apoi s-au întors spre mine și m-au întrebat ce cred.

„Mulțumesc că ați împărtășit, și mă bucur că amândoi mă puteți vedea, pentru că sunt doar o fantomă. Iar dacă privirile noastre se întâlnesc chiar în clipa aceasta, înseamnă că sunteți amândoi pe drumul cel bun, cel care duce la casa Tatălui.”

Au sărit în picioare, s-au apucat de ouă — vechiul gest italian împotriva ghinionului — și au fugit cât i-au ținut picioarele.

Nici nu apucasem să-mi termin gluma mea ironică, iar ei, doar la „previzualizarea semantică”, se prăbușiseră de frică. Atunci am înțeles cât de puternice sunt cuvintele.

M-am gândit că ar trebui să încep să fiu mai atent, acum și în viitor, pentru că și eu aș putea risca să întâlnesc o fantomă — și poate m-ar întreba dacă, pentru a-i întâlni pe oamenii de pe web, trebuie să plătești pentru ADS și SEO, sau să faci ca mine: fără.

Ferdinando